

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

..... ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ .....

ΗΝ συναντούσε κάθε πρωί, όταν έλαινε το τραίνο για να πάει στο γραφείο του.

Ήταν μια λεπτοκαμωμένη ζώηρη κοπέλα με γαλάνα φράια μάτια και σγουροξανθα μαλλιά. Ντυμένη αλλά, αλλά με γοστό κρατούσε πάντα μαζί με την τσάντα της κι ένα μικρό δέμα, που θα είχε ίσως μέσα το φαί του μεσημεριού.

Από την πρώτη συνάντησι του τραβήξε την προσοχή. Δυο-τρεις φορές μάλιστα της παραχώρησε με εγγένεια το κάθισμά του και άκουσε από το μικρό στοματάκι της ένα γλυκύτατο αεροσό.

Κι όταν, τέλος, μία μέρα πήρε το θάρρος να την κομπλιμεντάρη, εκείνη άταπειοκρίθηκε στα κομπλιάν του κι ένα χαμόγελο χατίριμένο.

Δεν άργησε έτσι να γεννηθή ένα αίσθημα φλογερο άναμεσα στους δυο αυτούς νέους που ήταν γεμάτοι από ζωή, από όνειρα και λαχτάρες. Εκείνος ήταν νέος άνδρας πολύ συμπαθητικός, τιμιος κι εργατικός. Εκείνη, μία κοπέλλα με αγνή καρδιά, όπως τουλάχιστον έφανερόσαν τα ευγενικά της χαρακτηριστικά.

Μία Κυριακή πρωί πήσαν το τραίνο κι έπιγαν σε μία από τις πολλές έξοδες του Παρισιού, μακριά από τα μάτια του κόσμου, να χαρούν τον φλογερο τους έρωτα.

Ήταν άνοιξι. Η φύσις ώη έλαινε, θαρρείς, από νεότητα και χαρά, ο τόπος, στολισμένος με λουλούδια πολυχροια, ευδοίαζε, και τα ποτάμια κελαιδοσαν στους θάμνους και στα δέντρα, τρελλά από έρωτα.

Οι δυο έρωτευμένοι περπατούσαν κρατώντας ο ένας σφιχτά το χέρι του άλλου και κάπου-κάπου έτρεχαν χοροπηδώντας, πλημμυρισμένοι από ευτυχία.

Αξιά ένα μικρό ποτάμι μουρούριζε γλυκά κι άριστερά ένα βουναλάκι με ομαλότατες πλαγιές προσηνίζε από τα φυλλώματα των άμπελων.

Ο Φρανσουά ένοιωθε να κυκλοφορη στις φλέδες του με περισσότερη γρηγοράδα το νεανικό του αίμα και την καρδιά του να σφιχτά από ευτυχία. Στάθηκε έξαρνα σφίγγοντας πιο δυνατά το λεπτό χέρι της Λίζας, το έφερε στα χείλη του και το φίλησε θεμιά.

Εκείνη χαμήλωσε το κεφάλι της χαμογελώντας. Ο Φρανσουά της φοιχτώσε και τ' άλλο χέρι με πάθος. Ύστερα, τραβώντας την ελάση του, την έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του, ενώ εκείνη έγειρε προς τα πίσω το κορμί της, άφροντας ένα στεναγμό βαθύτατο, γεμάτο πόθο και λαχτάρα, που έδωσε σ' ένα σφίξιμο των χεριών τους...

— Λίζα μου!

— Αγαπημένη μου!

— Πού γλυκιά μέρα δεν θυμάμαι, αγάτη μου, της είπε με μία γλυκιά τρεμουλιά στη φωνή του εκείνος.

Εκείνη τον άκουσε με μάτια κλειστά, με χείλη σφιγμένα κι ένοιωθε μια γλυκιά ανατριχίλα στο κορμί της.

— Όλα σήμερα χαίρονται, αγαπιούνται, γλυκοφιλούνται!... ελτε με θέμω ο Φρανσουά, και την έσφιξε πάλα με δύναμη στην αγκαλιά του.

Κόλλησε ξανά τα δυρασιμένα χείλη του στα κερασιένα χείλη της Λίζας, σ' ένα παρατεταμένο φίλι. Ένας γλυκύτατος χυμός μεθυστικός κυκλοφορούσε, θαρρείς, στις φλέδες των δυο έρωτευμένων. Το φίλημα εκείνο που δόθηκε με τόση λαμπαγρία, τους μεθύσε. Κι άκράτητοι πια κούλιτηγαν σ' ένα ύστερογο τατέτο από βιολέττες...

***

Ο άνδρωπος όμως είνε πάντα άνικανοποίητος, γιατί πάντα δημιουργεί στη ζωή του καινούργιες άνάγκες, που τον τραβάνε δέσιμο προς άλλους δρόμους μακριά απ' τα γούρνια και αγαπημένα κάποτε μονοπάτια...

Έτσι κι ο Φρανσουά πήρε κάποτε άλλο δρόμο. Ασημόνησε τη γλυκιά εκείνη μέρα του Άπριλι και μ' όλους τους δρόμους του, ήθελε καρφός που έγκατέλειπε τη Λίζα στους πέντε δρόμους. Γιατί αυτός, εδνοούμενος της τύχης, ανέθηκε πολύ ψηλά, βήκε καινούργιες χαρές.

Μόνη τώρα πια κατάμονη ή δυστυχισμένη Λίζα, περιφρονημένη από την κοινωνία, διωγμένη από το σπίτι της, έφερε με τις άσθενικές της δυνάμεις να έξοικονομησι το ψωμί της ζωής, για το παιδί της και γι' αυτήν — για το παιδί που είχε άποκτησι με τον άπιστο φίλο της.

Ω! Πόσο σκληρή είνε άλθηθα ή βιοπάλη! Πόσο βαρεία και καταπιπτική την ένοιωθε ή άδύνατη, ή ντελική και προδομένη Λίζα!... Άλλοτε εύρισκε έργασια. Ήταν άμορφη νέα, ντυμένη με γοστό, ευδάμητη και τσακίνα. Τώρα όμως ήταν γυναίκα, ήταν μητέρα και μάλιστα μητέρα ενός νόθου! Νά το κούρη!... Μα πώς να το κούρη; Κούβεται ένα παιδί; Μπορεί ν' άπαρηθή μία μητέρα το σπλάγχο της;

Στά καταστήματα τ' άφεντικά θέλουν χαρούμενες γυναίκες κι όχι λυπημένες. Γυναίκες που νάχουν το νού τους στο συμφέρον του καταστήματος και στα γούστα των πελατών. Μία γυναίκα με λύπες, βάσανα και φροντίδες, σαν τη Λίζα, ήταν άχρηστη πια και μάλιστα έπιζημία σ' ένα κατάστημα, που στριζίζεται στη φελκιάμα και στην περιποίηση των πελατών.

Γι' αυτό ή Λίζα έφερε να καταφύγη άλλου, να ζητήσει άλλου έργασια. Χτύπησε λοιπόν πόρτες, παρακάλεσε ανθρώπους, μα δεν κατορθώσε τίποτε...

Μερικοί «σπλαχνικοί» της έβαλαν στο χέρι μερικά χρήματα. Άλλοι, περισσότερο διακριτικοί, της τα έδωσαν μέσα σε φακέλλο. Μα αυτό δεν μπορούσε να κρατήσει άωvίως.

Με πικρα γνώρι ή δύστηχη Λίζα τ' άπόβραδα στη φτωχική της κάμαρα για να ήσυχάση. Μα, το παιδί ζητούσε ψωμί. Ψωμί!...

Έφτασε, τέλος, και ή μέρα που ο νοικοκύρης ζητούσε τα νοίκια. ο φούρνος δεν έδινε πια ψωμί με πίστωσι. Τι να κάνει ή Λίζα; Μία και τάφερε έτσι ή μοίρα της, έφερε να τυλιχτή μ' ένα σάλι και με το παιδί της στην αγκαλιά, σκαμμένη προς τη γη, να βγη στη ζητιανιά.

***

Ο Φρανσουά, τυλιγμένος στο βαθύ μαύρο παλτό του, με τον γιακά σηκωμένο, βημάτιζε άργά, βαρεία στη σκοτεινή άποβάθρα.

Βαρεία μαύρα σύννεφα σκέταζαν τον ουρανό κι έδειχναν ότι θα ξεσοπύσε άγρια μπόρα σε λίγο...

Προχωρούσε μόνος ο Φρανσουά και κάπου-κάπου μονολογούσε.

— Βασέθηκα πια τη μονοτονία της ζωής... Ήμιον πλασιμένος γι' άλλα πράγματα... Τι να τα κάνει τα χερίματα και τα πλούτη, όταν δεν βροιάζεται άνθρωπος να σε νοιώση!... Όλα είναι μάταια... Και γλέντια και γυναίκες... Όλα χαμένα, όλα μάταια, αλλοίωvο! Όταν δεν υπάρχει μια χαρά αγνή, άνεπώρητη, μια χαρά ανθρώπινη...

Ήταν καρφός που δεν έβρισκε ήσυχία ο λουδοσις Φρανσουά Ντιό. Ή δουλειές του πήγαιναν πολύ καλά, μα κάτι του έλειπε. Είχε μία γυναίκα πολύ ισοφρομένη, με άσπρη άνατροφή και σχετικά θοραία. Άλλά ήταν ψυχρή και υποκριτική, ενώ αυτός ήταν θερμός, χαδιάρης και γλεντζές. Από τις πρώτες ήμέρες που παντρεύτη την κόρη του μεγάλου τραπέζιτη Ίωση Ουσί, παίρνοντας μία τεράστια προίκα, κατάλαβε ότι τους έχωριζε μια άβυσσος. Οι χαρακτηρισες τους ήταν άσυμβίβαστοι. Κι εκείνο που θα μπορούσε να θεμιώνει κάποις τις σχέσεις τους, άποδείχθηκε, πάνω στο χρόνο, ότι ήταν άδύνατο.

Ή Ίουλιά, ή γυναίκα του, ήταν στείρα. Έτσι, άρχισαν ή πρώτες ψυχρότητες μεταξύ τους, που δεν άργησαν να πάρουν μία τέτοια ένταση, ώστε το διαζύγιο να τους παρασιιάεται σαν ή μόνη άναπόφευκτη λύσι.

Ή καθημερινές έννευσιωτικές σκηές με τη γυναίκα του, ή έπειθάσεις του πεθερού του, το συκαμερό κοιτοκοιτολό των κοσμικών κύκλων, ή σκεπτικές του διαζυγίου, όλα αυτά έκαναν τον Φρανσουά γεωρασθενικό. Άρχιζε να ξεχνιτά, να πίνει, να γλεντά για να ξεχάση... Μα ήταν άδύνατος. Ή κατάσταση του χειροτέρησε διαρκώς.

Άηδιασμένος, ψυχικός και ήθικός έκηνηδεισιμένος, βηθισμένος στην πιο μαύρη άτελπισία, άπεφανε πια όλους κι έμεινε μόνος, κλεισμένος στον έαυτό του. Κάθε βράδυ ξεχνιχόταν περπατώντας στους άπόμωρους δρόμους του Παρισιού.

Και να άπύπε, ο δρόμος τον έφερε στις όχθες του Σηκουάνα. Ένώ περνούσε μπροστά από ένα κούσι, στην άκρη της γεφυρας, άκουσε μια φωνή θρηνητική να λέη:

— Για το Θεό, κύριε! Είνε δυο μέρες το δυστυχισμένο νησιό... Δώστε μου μια μικρή βοήθεια!

Ο Φρανσουά κοιτοστάθηκε κι έβγαλε απ' το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα.

Μά ή ζητιάνη τραβήξε έξαρνα το τεντωμένο χέρι της κι έκανε δυο βήματα πίσω.

— Έτρεξε κοντά της...

— Μη με πλάνετε!... Μη μ' άγγίζετε!... φώναξε ή γυναίκα τρομαγμένη.

— Γιατί;.. Γιατί;... τραύλισε ο Φρανσουά.

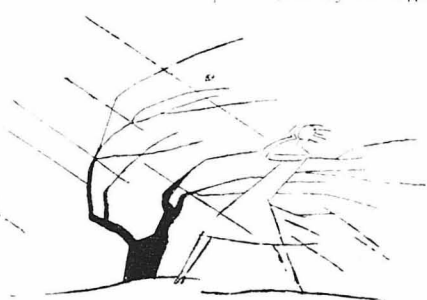
Και σαν κάποια δύναμη άγνωστη να τον έσπρωχνε, έκανε μια βίαιη κίνησι και ξεσκέπασε το πρόσωπο της άγνωστης... Στο σκελετώδες εκείνο πρόσωπο, το ρυτιωμένο, που είχε την άωχρότητα του θανάτου, άνεγνώρισε τότε Εκείνη, τη Λίζα!

— Ή Λίζα! φώναξε με πνιγμένη φωνή.

Και νοιώθοντας να άνασταίνεται ένας άλλος άνδρωπος μέσα του, μ' ένα αίσθημα όδύνης και βαθειάς μεταμειλίας, έσφιξε το ραζένδυτο εκείνο σκελετωμένο κορμί στην αγκαλιά του και μαζί μ' αυτό και το μικρό, που κατατρομαγμένο άρχισε να ξεφωνίζει:

— Μαμά!... Μαμά!...

— Το παιδί μου! Το παιδί μου!... ξεφώνιζε τώρα ο Φρανσουά. Δώσε μου το να το χαρώ, Λίζα. Δώσε μου το να το χαϊδέω, να το

Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΠΟΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Τί άπαντοϋν ή Κωνστανς Τζάμακς, ή Πελα Νέγκρι, ή Ζινέτ Γκομπέρ, ή Γκρέτα Νίsson, ή Μπέμπε Ντάνιελς, ή Μάριον Μπάρνς, ή Ζανέτ Γκαϊνηρον)

Ένα κινηματογραφικό περιοδικό τού Χόλλυγουντ άνέθεσε τελευταία σ' ένα συντάκτη του να ύποβάλη σ' όλους τούς θηλυκούς άστέρους τής κινηματογραφουπόλειως, παλιούς και νέους, τó παρακάτω αδιάκριτο ερώτημα:

— Πώς τον θέλετε τόν άνδρα; Θεωρούμε περίττο να σάς πούμε με ποση άγωνία περιμεναν οι άναγνώσται και ή άναγνώστριες τού περιοδικού τίς απαντήσεις τών άστέρων, τίς πιο πικάντικες τών όποιων δημοσιεύουμε εδώ.

Η Κωνστανς Ταλμάτς θέλει τόν άνδρα με καλούς τρόπους, με συμπεριφορά άριστοκράτου.

Η Τζέττα Γκούνταλ. — Ένας τέτοιος άνδρας — είτε ή συμπαιθητική βεντέττα — μπορεί να φορέση ένα καλοραμμένο φράκο ή ένα παλιό κοστούμι, χωρίς να χάση τίποτα από τή φυσική του ευγένεια. Οι λιποτακτοί τρόποι συγκινούν πάντοτε τή γυναίκα, αδιάφορο άν ζούμε σε μία έποχή άντιρωμαντική, σε μία έποχή που περιφρονεί τά παλιά πρωτόκολλα περί ευγένειας.

Της ίδιας περίπου γνώμης είνε και ή Γκρέτα Νίsson: — Δέν θά μπορούσα ποτέ, έδήλωσε, να συμπαιθώ ένα άνδρα που μιλεί σε μία γυναίκα, με τó καπέλο στο κεφάλι και τó τσιγάρο στο στόμα. Άρκει να μην κινή τά δύο αυτά πράγματα ένας άνδρας, και μου είνε αδιάφορο άν έχει όλα τά ελαττώματα τού κόσμου... Έξ άλλου, πρέπει να όμιολογήσουμε ότι άνδρας χωρίς ελαττώματα δέν παρέχει κανένα ένδιαφέρον!...

Η Πόλα Νέγκρι, στην όποια άνήκει σήμερα δικαιοματικώς ό τίτλος τής παλαμάου, έστειλε έγγραφως τó συντάκτη τού άμερικανικού περιοδικού τήν παρακάτω λακωνική άπάντησι:

— Τόν άνδρα τόν θέλω ενάισθητο κι' ευγενικό. Καλό για τούς φτωχούς και τούς αδύνατους. Και άδιαφορώ τελείως για τά πλούτη του.

Ό ρεπόρτερ συνοδεύει τή «δηλωσι» αυτή τής Πόλας με τó εξής... κακόμοιο σχόλιο:

«Η συμπαιθητική καλλιτέχνις μάς πληροφορεί ότι εκείνο που τή συγκινεί περισσότερο σ' έναν άνδρα, είνε ή καλοσύνη του και όχι τά πλούτη του. Ωστόσο, ή κυρία Νέγκρι, άν και παντρεμένη έφτά ή όχτώ φορές ώς σήμερα — δέν θυμόμαστε πειρά καλά... — δέν πήρε ποτέ τής φτωχό άνδρα!...»

Θέλετε τώρα να μάθετε τήν προτίμησι τής Μπεμπε Ντάνιελς; Θά ικανοποιησώμε άμέσως τήν περιέργειά σας:

— Ό καλύτερος άνδρας για μία γυναίκα είνε εκείνος που θά τόν αγαπήση με τήν καρδιά της! Τι σημασία έχει άν αυτός ό άνδρας είνε προικισμένος με όλα τά γνωστά και άγνωστα ελαττώματα; Η έρωτικέμην γυναίκα θά τά παραβλέψη όλα... Ίσως να λυτάται για τίς άτέλειες τού φίλου της. Αυτό όμως δέν θά τήν κινή να τόν βγάλη άτ' τήν καρδιά της... Η Τζέττα Γκούνταλ — ή τρομερή γυναίκα με τά κατάμαυρα μάτια, τής όποιας ή καταγωγή ήταν ένα αίμα για τόν κινηματογραφικό κόσμο τού Χόλλυγουντ, ως τή μέρα που μαθεύτηκε πώς είνε κόρη φίλσω...

Η δυστυχισμένη γυναίκα συγκεντρώνοντας όλες τίς δυνάμεις της, κατόρθωσε να έλευθερωθή από τά χέρια του.

— Φύγε! φώναξε. Άνανδρε!... Φύγε!...

Αυτός όμως, μεταμελημένος, στεκόταν μπρός της με καταβασμένα χέρια, σάν κατάδικος που βρισκεται μπρός στην κρεμάλα. Δυνατοί λυγμοί άνιτάραξαν τó στήθος του...

Έκείνη έκανε να φύγη.

— Λίσα!... Τό παιδί μου!... Τό παιδί μας!... πρόφτασε να ειπεί με μία τρεμουλιαστή φωνή που διακοπτόταν από αναφυλλήττα.

— Τόν άνανδρο!... Προσπαδεί να τήν εκδίωξη!... Να τόν πιάσουμε! Άκουσε να φωνάζουν πίσω του και συγχρόνως είδε δύο νυχτοφύλακες να τρέχουν κατ' έπάνω του χειρονομώντας...

Μέσω στην παραβάτη του τότε άναλογίστηκε όλα όσα θά έπακολούθησαν, σκέφτηκε για μία στιγμή τίς άποκαλύψεις, τήν περιφρόνησι και τόν γλευισμό τού κόσμου και τράμαξε σάν να βρισκόταν στο χείλος μιάς άβυσσου.

— Έλεος!... Έλ... φώναξε στη Λίσα που έφευγε τρέχοντας... Μα ή φωνή του λιγόταν... Ένας βραχνάς τού πέρασε τó στήθος.

Θέλησε τότε να φύγη. Μα τά μέλη του ήσαν παρალიμένα... Κι' άμέσως, με γουρλωμένα μάτια άτ' τήν άγωνία, ξεσπώντας τó κολλάρο του με τά τρεμάμενα χέρια του, έκανε λίγα βήματα έμπρός, κι' άφίπνοντας μία κραυγή στριγγή, οίχτηκε στά θολά, μαύρα, όρημικά νερά τού Σηκουάνα!...

της περιφρήμης κατασκόπου Μάτα Χάρι — δέν δυσκολεύτηκε διόλου να βροντοφωνάξη ότι είνε αδιάλλατος φεμινίστρια:

— Ό άνδρας που θέλει να κατακτηση πρώτα τή συμπαιθεία μου και ύστερα τήν αγάπη μου, δέν έχει παρά να με θεωρήση ίση του. Δέν θέλω βέβαια να πώ ότι δέν μ' εύχαριστούν τó κομπλιμέντα και ή φιλοφρονήσεις. Μου είνε ύπόστο αντισταθητική αυτή ή ευγένεια, όταν ό άνδρας τήν εκδηλώνει με ύφος κατακτητού, με ύφος άνδρα που είνε βέβαιος για τήν ύπεροχή του και φαντάζεται τίς γυναίκες για κούζλες...

Η Ζινέτ Γκομπέρ δέν διατάζει να όμιολογήση ότι δέν ύπάρχει στον κόσμο ούτε μία γυναίκα που δέν θά τής άρσει να τή μεταχειρίζεται σάν βασίλισσα.

— Άκουσα πολλές γυναίκες, είπα, να λένε ότι θέλουν να τίς μεταχειρίζονται οι άνδρες σάν εύθραστα και πολύτιμα μπιμπέλο. Αυτές τίς γυναίκες τίς πιστεύω εύκολότερα από τίς άλλες που ισχυρίζονται ότι άηδιάζουν τίς άνδρικές περιποιήσεις. Ποιά είνε ή γυναίκα εκείνη που δέν λαχταρά να δεχτή σάν θημιαμα τή λατρεία τού άνδρός;

Η Μάριον Μπάρνς — ένα από τά νεοεμφανισθέντα άστρα τού άμερικανικού κινηματογράφου — έδωσε τήν εξής... μοντέρνα άπάντησι: — Θέλω τόν άνδρα άδελφή, άπλουτώνεμο και, προ πάντως, όχι πολύ έγγραφματο! Μου είνε αδιάφορο αν κινήγει άλλες γυναίκες, για τόν απλούστατο λόγο ότι θέλω να έχω κι' εγώ τήν έλευθερία μου να φλερτάρω μ' όποιον άνδρα μου άρέσει!...

Η Φλόρανς Βίντορ έξέφρασε στην άρχη τή γνώμη ότι, αντίθετως με όσα λέγονται, ό άνδρας άποτελεί ένα πρόβλημα πιο δύσκολο και από τή γυναίκα, γιατί αλλάζει εύκολα αισθήματα. Και συνεχίζει:

— Άντιπαθώ έναν άνδρα, όταν τόν βλέπω να είνε γενναϊόδωρος σε φιλοφρονήσεις. Ό άνθρωπος αυτός προσβάλλει τή γυναίκα χωρίς να τά καταλαβαίνει και, συγχρόνως, όμιολογεί μόνος του ότι δέν είνε εύλακωνής... Δέν μπορώ επίσης να χονεύω τούς άνδρες που είς διακόπτουν συνεχώς, που μιλούν δυνατά, δίνουν προσταγές και προσπαθούν με τίς ζωηρές χειρονομίες τους να τραβήξουν τήν προσοχή τών άλλων... Θανατώω όμως τούς έξυπνους άνδρες... Τó πνεύμα σκεπάζει κάθε είδους άτέλεια και άσχημα...

Φαντάζεσθε τώρα με τί άγωνία περιμεναν οι άναγνώσται τού κινηματογραφικού περιοδικού να μάθουν τίς προτιμήσεις τής Γκρέτας Γκάμπο. Η περιέργειά τους όμως δέν ικανοποιήθηκε. Η σφιγξ τού Βορρά δέν έδωσε καμιά άπάντησι στο ερώτημα που τής έθεσαν!...

Η Μπουτς Μάλαρν — καινούργιο άστρο τού καλλιτεχνικού όρίζοντος — αισθάνεται άνεπιτύχλατο ένθουσιασμό για τούς τολμηρούς άνδρες:

— Όιες ή θυγατέρες τής Εβας — είτε — συγκινούνται από τόν άνδρικό θάρρος. Έκείνος που δέν ξέρει να τολμά, που δέν ριψοκινδυνεύει ποτέ στις επιχειρήσεις του και στις έρωτικές ύποθέσεις του, δέν θά προκύμη ποτέ στη ζωή του!

Η Ζανέτ Γκαϊνηρον έδωσε τήν εξής άμελή άπάντησι:

— Πώς τόν θέλω τόν άνδρα; Μα... σάν τόν Τσαρλ. Φαροέ!...

Τόν άναγά, βλέπετε, τόσο πολύ!... Κι' εκείνος τής άνταποδίδει τήν αγάτη της με τóση θέρη!...

Η Άννιτα Παϊντς όμιολόγησε με χαριτωμένη κινητικότητα ότι θέλει τόν άνδρα πλούσιο, γιατί μονάχα τó χρήμα κάνει τή εντύχη σ' αυτόν τόν κόσμο. Η Ξανθομαλλούσα αυτή βεντέττα έχει τή γνώμη ότι ένα φτωχό ζευγάρι δέν μπορεί να είνε μοιρασμένο πολλόν καιρό και ότι ή γυναίκα θά σκοτώση γρήγορα τήν αγάτη τους.

Η Ντόροθι Τζόρνταν, τέλος, έδωσε μία άπάντησι, ή όποια μπορεί να παραρηρήση πολλούς που δέν έπρωκίστηκαν από τή φρεσι με καλλογή Άδωνιδος.

— Θέλω τόν άνδρα άσχημο! Οι άνδρες με κανονικά χαρακτηριστικά δέν μάς κάνουν καμιά έντύπωση. Άπεναντίας, ένας άσχημος άνδρας επβάλλεται περισσότερο με τήν ξεχωριστή έκείνη γοητεία που έχουν τ' άκανόνιστα και τραχειά χαρακτηριστικά...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Ένας Έβραϊός ήθελε κάποτε να πουλήσι, στον Άλφόνσο τής Άγαγονίας, μία παλιά και ιστορική εικόνα τού Άγίου Ίωάννου τού Βαπτιστού.

— Και πόσο ζητάς; τόν ερώτησε ό βασιλεύς.
— Πεντακόσια δουκάτα. Μεγαλειότατε... Μόνον πεντακόσια δουκάτα!...

— Άστεινέσαι; άπάντησε ό Άλφόνσος. Οι πρόγονοί σου πουλήσαν τόν Χριστό για τριάντα άργύρια κι' εσύ ζητάς πεντακόσια δουκάτα για μία ζωγραφιά τού Άγίου Ίωάννου, που στο κάτω-κάτω δέν ήταν Χριστός!...

Η Ζινέτ Γκομπέρ.

Λόγω πληθώρας ύλης, ή συνεχεία τών δημοσιογραφικών άναμνήσεων τού κ. Α. Ζερζόπουλου στο προσεχές φύλλο.